

Materyalizmin Uçurumunda

– AuBaDe) · 24 Kasım 2025

Ey çağın ıstırabı, ey kalpte anlamsızlık yığıcı
Bir yığın fetişist, bir serüven-materyalizm oyunu
İnsanlık yorgun, gözlerde trajedinin yas rengi
Persona bir maske olmuş, imgeler sahte parlak
Zira yaşam, köhneleşmiş bir yaratılış mitosundan kalan
Her yanı komformist mezarlık kokan bir toprak.

Ey ruhun tiksintisi, titrek ve yılığın
Altında çürüyen yaygı gizler, sahte tahtı, kurarız
Ah, bireyin tragedyaları, endişenin koyu lekesi
Yoksulluk bir ur gibi büyür, kalır geride hiçliğin sesi
Dirlik düzenlik denen o yalan, o iğrenç perde
Ey geleneksel yaşam ruhun perişan bahtı
Toplumsal bir çürüyüşü saklar görkemli tahtı.

İşte varoluşun öznesi, iz sürdüğün düşünsel derinlikte
Kafeste çırpınan bir devrim dirik arar bu sefil gövde
Koca bir eleştirel söylem yığını, incelemeler ve tezlerden kurulu
Ama hayatın nabızı susmuş, soyutla somut arası boğuk
Açık-kapalı kapılar ardında kilitli kalmış hakikat
Bir diyalog ki ne bütünsel, ne de istisnaya yer verir rahat.

Oysa gerekli olan radikal dışsallık, bir kılıç keskinliği
Bu yaşamsal olguyu, bu kudretli eylemi devşirmek gerek
Toplumun dayattığı her dışavurmuşluk tuzağını bilmeli
Dipsiz-yerçekimli bu materyalist girdaptan çıkmalı tek tek
Bir çığlık kopmalı göğü yırtan, sağır eden tiksintiye karşı
Herkesin yüzüne çarpmalı, bu sahte huzurun kirli arşı.

Ey insan! Yeter artık bu mezar sükûneti, bu kopuk sessizlik
Senin varoluşun bir hakikat, bir radikal başkaldırılık
Hiçliğin soğuk eli dokunmadan, atıl o eyleme
Yırt o personayı, fırlat o sahte imgeyi çöplüğe
Çünkü en büyük trajedi, komformist kalmaktır sadece
Ve en yüce mitos, bu sefil çağda özne olabilmektir gece.

.
Mustafa Yaman
17 kasım 2025